Ти, Господи, надія моя...

ГОЛОС НАДІЇ

№ 11 (69), листопад '96
Виходить з лютого 1991 року

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується ***безкоштовно.***

ПРОКЛЯТА БОГОМ ЗЕМЛЯ...

Чи справді Господь проклинає народи?

...І ніневітяни ввірували в Бога, і оголосили піст, і позодягали верети...
І побачив Бог їхні вчинки, що звернули зо своєї злої дороги, і пожалкував Бог щодо того лиха...
І сказав Йона: «...Ти Бог милостивий та милосердний, довготерпеливий, і жалкуєш за зло...»
Йони 3:5-10, 4:2

Абхазія... Чечня... Югославія... Афганістан... Сомалі... Цей сумний ряд можна продовжувати ще й ще. Братовбивчі війни, розруха, голод, злиденність вражають нас своєю жорстокою реальністю. Мимоволі виникає думка про якесь прокляття, що висить над цими народами. Невже справді Бог так жорстоко карає цілі держави? Запитання далеко не риторичне. Тим більше, що так думають багато людей, в тому числі і християни. Щоб відповісти на дане запитання, пропонуємо читачам спочатку глянути на «прокляті Богом» місця очима очевидця (читайте 4 і 5 стор.).

НОВИНИ

с. БЕРЕСТЯНИ (Ківерцівський р-н). 17 листопада у цьому селі відбулося відкриття Дому молитви. Регулярні богослужіння тут проводилися із 1994 року. Тепер невелика громада, яка народилася за цей час, має власне приміщення. На цьому ж святковому служінні відбулося рукопокладання на пресвітерське служіння Крука Петра Андрійовича, яке звершали Веремчук С. В., Прохор А. С. та Величко І.

с. ПОВУРСЬК (Ковельський р-н). 17 листопада у Повурську відбулося відкриття нового молитовного Дому, який майже повністю побудований силами церкви і окремих братів с. Стобихівка (Камінь-Каширський р-н). На урочистому богослужінні був присутній Янюк П. Д.

ХРОНІКА

Конференція вчителів

У містечку Ворзелі недалеко від Києва 6-9 листопада 1996 року проходила конференція «Педагог-християнин», яку організували Центр просвітницьких програм та Міжнародна асоціація християнських шкіл (МАХШ). Ця конференція ставила собі за мету:

— встановлення зв'язків між педагогами-християнами для співробітництва на основі християнського світогляду;

— підвищення професійної майстерності педагогів-християн;

— обговорення питань щодо створення асоціацій і організацій загальноосвітніх християнських шкіл;

— надання практичної допомоги педагогам-християнам для ефективного виконання покладених на них обов'язків у сфері освіти.

Організатори подбали про побутовий і моральний комфорт учасників конференції: ніщо не було забуто — ні ночівля, ні харчування, ні навчання, ні спілкування, ні молитва. Постійно наголошувалося на довірі один одному, на любові, на тому, що єднає нас, вчителів-християн, хоч ми і належимо до різних конфесій. А єднає їх всіх Ісус Христос, і покладені Ним на нас обов'язки нести Його світло спасіння дітям.

Програма конференції, на мою думку, задовільнила інтереси кожного вчителя. Були прочитані лекції: «Ісус — Великий Учитель» (Джон Хей, професор біології і педагогіки, США), «Духовний розвиток дитини» (Брайан Уайт, професор літератури, США), «Аналіз світоглядів» (Давид Ноубель, президент організації «Самміт Міністріс», філософ, США) та інші. На секційних заняттях було показано, як практично використати християнське вчення при вивченні різних предметів, як організувати християнську школу тощо. Були християнські пісні (співали Оксана Лихоніс, Іван Мельничук), відеофільми і, звичайно, книги, до яких не байдужий не один вчитель. Особливу подяку треба принести за підручник християнської етики та моралі в школі, який допоможе не одному педагогу більш дохідливо розказати учням про нашого Господа.

Подяка організаторам конференції за цю прекрасну можливість поспілкуватися із своїми колегами, повчитися. Нехай Господь благословить нас у справі поширення Його принципів навчання і життя.

Василь МАРТИНЮК,
м. Луцьк

Нижньогородські новини

Наша газета не раз писала про працю у Нижньогородській області. Дяка Богові за те, що праця приносить вагомі результати. У Дзержинську побудований молитовний дім і місцеві віруючі самі стають місіонерами. Ось уже більше року як розпочалася постійна робота у м. Арзамасі. Розповідає МЕЛЕЩУК Олександр, який разом з Іваном Біликом працює у цьому місті.

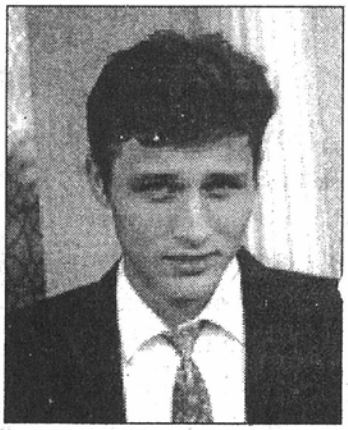

— У м. Арзамасі (120 тис. населення) з допомогою віруючих з церкви м. Дзержинська уже створена нова церква, яку відвідують до 40 чоловік. 10 серпня цього року відбулося перше хрещення, яке приймали 5 чоловік. Плануємо найближчим часом розпочати будівництво молитовного дому, готуємо уже для цього необхідну документацію.

Другою постійною місійною точкою є м. Первомайськ (25 тис. населення). Там робота розпочалася з літа 1996 року показом фільму «Ісус». Цей фільм у нашій праці є дуже благословенним. Правда, у Первомайську є проблема з приміщенням для богослужінь. На даний час вдалося знайти лише спортивний зал, який не опалюється.

Взагалі, у Нижньогородській області є дуже багато духовної праці. Там є такі райони, де немає жодної православної церкви. Ми чекаємо нових працівників.

Знайомство з місіонером

«МИ ПРОСИЛИ НЕ В ЗЕМНОГО БОГА, НЕ В ДИРЕКТОРА, А В БОГА НЕБЕСНОГО»

ЯРОШЕНКО Василь Васильович працює в місії «Голос надії» з 1995 року. До роботи в місії проживав в с. Чабель, Сарненського району, на Рівненщині. Несе служіння євангелиста в м. Ромни Сумської області. Пропонуємо його виступ на 5ій місійній конференції 22-25 серпня.

Свою працю у м. Ромни Сумської області я розпочав 30 липня минулого року. Вперше ми поїхали туди з групою «Возрождение» із Острожця. Тоді ми провели наші перші євангелізаційні зібрання. Коли домовлялися з директором будинку культури про те, щоб нам провести зібрання, то він нам сказав, що у нас нічого не вийде. Два тижні тому сюди приїжджала відома рок-група із Москви і на її концерт прийшло трохи більше 20 чоловік. Ми відповідаємо: «Ви дайте нам приміщення, а вийде чи не вийде, то — вже не ваша справа». І ось на сьогоднішній день там вже є церква, яка нараховує 28 членів. Це дуже прекрасний врожай!

У нашій церкві є біблійна школа, де члени церкви вивчають Біблію, дві групи недільної школи. Щодо недільної школи, то на перших порах було дуже важко. Коли розпочали роботу, то діти із зацікавленням пішли до Бога, для нас виділили прекрасне приміщення у гуртожитку. Але деякі батьки злякалися, думали, що ми є Біле братство і що сюди дітей приваблюємо за допомогою гіпнозу, — і в нас забрали це приміщення. Але як написано: «просіть і дано буде вам...» І ми просили. Ми просили не в земного бога, не в директора, не в завідуючого гуртожитком, а в небесного Бога — і через кілька днів недільна школа знову відкрилася і існує до сьогоднішнього дня. Хоча зараз діти на літніх канікулах, але ми впевнені і віримо в те, що восени знову розпочнуться заняття.

Також проводимо роботу в зоні посиленого режиму, де знаходяться люди, що мають за своїми плечима більше 20-ти років ув'язнення, по 4 і більше судимості. За 9 місяців наполегливої праці покаялися 18 чоловік і 25 травня вступили в заповіт з нашим Господом через водне хрещення. Це ще 18 невбитих людей, 18 не обкрадених квартир і т. д.

Хотів би коротко засвідкувати про те, як Господь діє у церкві серед тих дітей, які на Нього покладаються. Коли покаялися брати у зоні, вони хотіли співати, тому що кожна душа лине до Бога і прагне прославити Його співом. Але в цю зону не дозволялося приносити музичні інструменти. Ми співали просто так, але брати говорять, що якби хоч була гітара... І я говорю: «Брати, давайте стукати що Бога. Є земні закони, це так, але Він є Той, Хто керує цими законами!» Ми почали про це молитися. І що ви думаєте? Через два-три тижні, коли я в черговий раз прийшов підписувати перепустку, начальник в'язниці говорить: «Василю Васильовичу, у мене до вас є прохання. У нас через місяць огляд художньої самодіяльності. Треба, щоб ваші люди (так вони говорять на наших братів) виручили тюрму. Потрібно декілька номерів з музикою, віршами, гумористами і т. д.». Я відповідаю: «Гуморесок не буде, а пісні, вірші можуть бути, тільки на християнську тему, а для цього мені потрібно у зону завезти музичні інструменти!» Він каже: «Гаразд, все що потрібно — завозь!» І я беру «Ямаху», гітару — і в зону. Брати займаються, співають та славлять Господа. А той огляд все відкладається та відкладається до цього часу...

«Просіть, і буде дано вам; шукайте, і знайдете; стукайте, і відчинять вам. Бо кожен, хто просить — одержує, хто шукає — знаходить, хто стукає — тому відчинять».
Євангеліє від Матвія.7:7-8.

«Всяке добре даяння і всякий досконалий дар сходить згори, від Отця світла, у Котрого немає переміни і ні тіні зміни».
Послання Якова.1:17.

МОЛІТЬСЯ
за сім'ю місіонера Василя ЯРОШЕНКА, який працює на Сумщині.
МОЛІТЬСЯ
за пробудження у місті Ромни, за церкву, яка там існує.

Про що говорять безлюдні пляжі Піцунди?

Як тільки я потрапив до Абхазії, першим моїм, випадковим, співрозмовником стала молода абхазка, вчителька історії з красивим абхазьким ім'ям Нанулі. Довідавшись про мету мого приїзду в Абхазію, Нанулі сказала, що раніше ніж почати проповідувати серед абхазців про Христа, варто спочатку вивчити історію Абхазії. Я їй відповів: «Нанулі, я знаю одну дуже значну подію з історії вашого народу про яку багато абхазців мабуть вже забули, а багато ще й не знають: Бог, про якого ми проповідуємо, дуже сильно любить вашу країну і ваш народ і тому на Землю прийшов представник неба — Божий Син, Ісус Христос, щоб і абхазці мали мир, благополуччя і щастя...» На запитання: «Ким вважають себе абхазці?» Нанулі відповіла: «Мені здається, що вони самі не знають хто вони: одні вважають себе християнами, інші думають що вони мусульмани, але більшість відносить себе до язичників».

Страхіття наслідків минулої абхазько-грузинської війни почало усвідомлюватись ще при переході кордону на мосту через річку Псоу. З боку Абхазії я побачив величезну чергу (кілометрів чотири завдовжки), в якій стояли тільки жінки, переважно похилого віку. І тільки подекуди в черзі я помітив з десяток чоловіків-дідусів, бо кордон закритий для юнаків і чоловіків, яким не має шістдесят років. Кожний, хто перетинав кордон, тягнув за собою візок з двома-трьома мішками цитрусових, щоб продати, і на виручені гроші купити хліба та продуктів. Люди вимушені по дві доби ночувати в черзі на кордоні, аби хоч якось прогодувати сім'ю. Коли глянув на виснажені, посірілі обличчя тих, хто переніс страшні дні війни, довго не залишала сумна думка: «За що на долю цього народу випали такі тяжкі поневіряння?»

Один тільки Бог, бачачи моє щире бажання побувати в Абхазії, допоміг мені пройти через прикордонну варту і митний контроль. Коли ми сіли на попутну машину, що їхала в Піцунду, перед очима відкрилась чудова панорама кавказької природи. Праворуч від автостради у шумі прибою плескалося море, зліва виднілись краєвиди кавказького хребта, вершини якого вже покриті снігом. При в'їзді у місто Гагра на кам'яному паркані написаний текст: «Борьба абхазского народа с грузинским национализмом священна». А далі серед зелених пальм, кипарисів та евкаліптових дерев я побачив руїни. Багато будинків стояло без дахів; з розтрощеними від вибухів вікнами та кулями поколупаними стінами. Такий різкий контраст природної краси і післявоєнних руїн вражав своєю реальністю.

Піцунда зустріла нас сірою буденністю. В вечірній темряві я й не помітив, коли ми в'їхали в місто, бо не побачив жодного ліхтаря, який би освітлював вулиці, і лише в вікнах осель миготіли вогники каганців та свічок. Після нелегкої подорожі і п'ятидесятигодинної поїздки у поїзді так і не вдалось в цей вечір здійснити мрію про гарячий душ.

Наступного дня я знайомився з життям Піцунди. Вдень, щоб люди могли хоч щось приготувати поїсти, Росія у вигляді гуманітарної допомоги постачає електроенергію, оскільки Абхазія власних електростанцій не має. Після шістнадцятої години дня електрострум вимикається. Вода подається по графіку, всього декілька годин на день. Родовищ природного газу Абхазія також не має. Щодня можна побачити, як жінки з мішками ходять по

(Продовження на стор. 5)

Про автора.

ЛЕБЕДЮК Федір Степанович у місії «Голос надії» працює з квітня 1992 року. Трудився місіонером у республіці Комі, ніс служіння євангеліста, після створення церкви у селищі Жешарт — пастора. Протягом двох років вів телепередачу «Голос надії» по місцевому телебаченню. З вересня 1996 р. запрошений для праці у відділ видавництва місії. Нещодавно він повернувся з відрядження із Абхазії. Пропонуємо читачам його репортаж.

(Продовження. Поч. на стор. 4)

березі моря, щоб назбирати викинуту хвилями деревину, і потім в дворах багатоповерхових будинків разом готують обід та вечерю в примітивній, наспіх побудованій цегляній печі.

Вразила бідність, яка лихом звалилася на стареньких, одиноких та хворих людей, які натовпами стоять біля єдиного в Піцунді хлібного магазину і просять милостиню, або виносять з дому для продажу останню одежину, аби хоч щось купити поїсти.

Моторошно було на душі, коли я ввійшов в напівзруйнований залізничний вокзал. На обгорілих стінах виднілись ще дощем не змиті на абхазькій мові написані кров'ю слова. Очевидці бойових дій в цьому районі розповідали про жахливу різню, що точилася тут декілька місяців. З вокзалу я вирушив в центр міста. По дорозі ще здалека побачив серед зелених пальм величезний будинок, майже зруйнований. Коли ввійшов до середини, зрозумів, що то був госпіталь. На підлозі серед битого скла валялися медикаменти, сірі, кров'ю залиті бинти, розтрощені вибухами лікарняні ліжка. Але що найбільше вразило — це кулями густо прострілені двері і табличка: «Говорить в полголоса»...

І саме в цей скрутний для Абхазії час, Бог по особливому кличе на дорогу спасіння людей що там живуть. В Піцунді працює місіонер Георгій Базба, відкрита церква, є приміщення Дому молитви. Але до Бога ідуть переважно не абхазці. Саме вони перенісши такі тяжкі часи війни, готові звинувачувати в своїх бідах всіх і вся. Їх дуже важко схилити до думки що саме вони мають просити благословіння у Бога для себе і для свого народу. Люди що примирились з Богом і відвідують богослужіння, хоч і переживають скрутні часи, все ж з більшим оптимізмом дивляться в майбутнє...

Коли повертався з Абхазії поїздом Адлер-Львів, в Сочі в купе зайшла ще одна пасажирка. Почали розмову, жінка запитала, звідки я їду. Я відповів, що з Абхазії. Почав їй розповідати про життя тих, хто там живе. Несподівано для мене жінка закричала: «Душить эту нечисть надо! Ви посмотрите, сколько они перенесли страданий, а все равно не каются. Это проклятый народ»...

Господи, невже цей народ справді проклятий Тобою? Невже немає для нього надії на краще? Думаю відповідь на ці запитання повинні дати не лише одні абхазці, але й ми з вами...

Федір ЛЕБЕДЮК,
Луцьк—Піцунда— Луцьк

НАШ КОМЕНТАР. *Чи може на окремих народах та країнах лежати Боже прокляття? Що говорить з цього приводу Біблія? Коли наші праотці Адам та Єва згрішили проти Творця, Бог виніс Свій вирок: «Проклята через тебе земля!» (Бут. 3:17). Зауважмо, проклята ВСЯ земля. Тобто, прокляття лягає на усі народи і на усі сфери людського життя. Хоча нам важко це усвідомити і прийняти, але всі страждання, економічні, соціальні та політичні катаклізми є ПРИРОДНІМ СТАНОМ РЕЧЕЙ. Бог є нелицемірним, і Він не ділить народи та країни на «прокляті» та «благословенні». Перед Його лицем «ВЕСЬ світ лежить у злі» (1 Ів. 5:19). Та чому ж тоді ми бачимо такий великий контраст між різними народами, коли окремі нації та держави процвітають, а інші ледь животіють? Господь є «Бог милостивий», Який «жалкує за зло». Це ми добре бачимо на прикладі Ніневії, якій за особливо тяжкі гріхи та відступництво було винесено вирок «до зруйнування». Але коли жителі з покаянням впали перед Богом, Він зняв Свій присуд. Коли окремі нації чи держави приймають Слово Боже як вищу істину і живуть за цією істиною, Господь знімає з них загальне прокляття, яке висить над землею ще з Едему. Він благословляє і «зцілює» таку землю (2 Хрон. 7:13-14). Тому говорити про якесь прокляття над окремими територіями було б невірно. Це не є біблійна думка. Бог хоче благословити землю, але чекає від неї покаяння. І одне з наших завдань — «стати у проломі за цей край» (Єз. 22:30). Нам потрібно підняти голос молитви за народи, які далекі від Бога.*

Шановні брати і сестри.
ПРОСИМО МОЛИТИСЯ
за Абхазію, за пробудження її народу.
МОЛІТЬСЯ
про те, щоб Бог знайшов місіонерів для праці у церкві м. Піцунда, у чому зараз є велика потреба.

Рятуй тих, кого взяли на смерть, і тих, кого на забиття. Коли ж скажеш: «Ми не знали про це», то чи Той, Хто вивідує серця, — не довідається? І чи не відплатить згідно справ його?

Притчі Сол. 24: 11-12

Свідоцтво

«Моє звання та чин не дозволяли пізнати ІСТИНУ»

Публікуємо свідоцтво полковника у відставці ЗОТОВА Вячеслава про його особистий шлях до Бога. На сьогоднішній день він є членом церкви у м. Белгород-Дністровський Одеської області, працює з молоддю.

Я народився у багатодітній сім`ї 3 червня 1941 року на околиці маленького живописного містечка Лебедяни, розташованого на березі Середнього Дону. Голод та нужда були нашими постійними супутниками. Батько — інвалід війни, а матір працювала у колгоспі. За трудодні могли були одягати та годувати п`ятьох дітей більш ніж скромно. Так і жили без Бога у серці, без хліба... Усіх нас відрізняла, при всій нашій побутовій вбогості, дивовижна тяга до знань, музики, танців, поезії. У шість років я почав виступати на сцені із сольними танцювальними номерами, у 14 років керував танцювальним колективом, складав вірші, навчався у музичній школі. Закінчивши школу та відпрацювавши 2 роки слюсарем, у 1960 році був покликаний в армію, з котрою і пов`язав своє життя на 26 років. Від солдата до полковника, від курсанта до начальника політвідділу — такий мій армійський шлях.

Почав службу у Німеччині, потім навчання у Горківському військовому училищі зв`язку, служба в Україні, Молдавії. У 1968 році воював у Чехословаччині, служба в Криму, знову Німеччина на п`ять років, Грузія, Вірменія, Азербайжан.

Так вже склалося, що підлеглі мені частини виявилися під владою подій, що відбувалися на Кавказі.

Землетрус у Спітаці та Ленінакані, що забрав 25 тисяч людських життів, війна у Нагорному Карабасі, в Абхазії (Сухумі), бакинські та тбіліські потрясіння — всі ці події у значній мірі торкнулися і моєї сім`ї, котру мені з великими труднощами вдалося вивезти із Тбілісі у 1992 році... Таємно, у багажному відділенні літака, маючи на руках статус біженця, виданого міжнародною Асоціацією. Я не думав про Бога, коли два роки був прикованим до ліжка після автокатастрофи у Чехословакії. Я не звертався до Бога, коли вісім місяців лежала у лікарнях та госпіталях моя дочка-п`ятикласниця, збита німецьким мотоциклістом. Не звертався до Бога, коли два роки тому у госпіталь, де на той час знаходився на лікуванні, привезли з переломами мою дружину...

Але... коли у Грузії помирала дочка після різногрупового переливання крові, весь час, коли йшла операції, рятуючи її життя, я кликав до Господа Бога, благав Його врятувати мою єдину дочку, плакав та благав, благав та плакав...

Бог почув мої волання, почув та допоміг, зберіг їй життя. А мій внук Андрійко, з`явившись на світ Божий, не залишився сиротою. Хвала та слава Господу нашому Ісусу Христу!

Атеїстом я ніколи не був. На запитання підлеглих про існування Бога, відповідав: «Моє звання та чин не дозволяють мені пізнати істину, до якої у кожного свій шлях». Відчуваючи спрагу знань, після закінчення університету, чверть віку вивчав нетрадиційну медицину, дюжину років вивчав уфологію та інші таємниці космосу та загробного життя...

Але відповіді на запитання, що турбували мене, я не знаходив. Душа томилася від незадоволеності.

У листопаді 1992 року знаходячись у старшої сестри в Горлівці, відвідав, завдяки її настирливості, богослужіння ХВЄ. Це не було випадковістю, бо за службовими обов`язками, цікавлячись релігійними напрямками, постійно вважав євангелістів ядром християнства, тому що у їхній основі — Біблія, а не обрядовість.

І коли у моєму серці зародилася потреба звернутися до Бога, то я надав перевагу ХВЄ. Я покався 15 листопада 1992 року у Горлівці. Бог відповів на мої запитання — прийняттям мною Христа, як особистого Спасителя, усвідомленням своєї гріховності перед Богом, вірою, що Господь Ісус Христос помер за мої гріхи і воскрес для мого оправдання. Це стало поворотним моментом у моєму житті, початком зцілення моєї душі, початком нового життя. Попереду важка дорога новонародженого... 17 липня 1994 року — хрещений Святим Духом у Липецькій церкві ХВЄ. 17 вересня 1994 р. — прийняв водне хрещення у Белгород-Дністровській церкві ХВЄ.

Я прийняв Господа Ісуса Христа вірою в ім`я Його, і я дякую Бога за дану мені милість бути дитям Божим!

Запис
ЩЕРБІНИ Андрія

Григорій ФІЛІМОНЧУК

«Буду згадувати ласки Господні»

(Продовження. Поч. у №№ 2,3,6 за 1995 р., №№ 3,4,5,6,10 за 1996 р.)

Мої важкі дні

Мені важко було працювати головним бухгалтером колгоспу, де було багато гріха, і обминати кожен гріх було нелегко, особливо неправду. Одного разу осінню нас, бухгалтерів, скликали у райком і зобов'язали надати звіт про кількість тварин з допискою до плану. Нашому колгоспу треба додати 40 голів худоби, і під тиском влади я мусив підписати той документ.

Я знав, що роблю гріх, думав, Бог простить. Але Богу ця робота не сподобалась, і Він вирішив мене звільнити. Але як?

Повертаючись додому з райкому, жду попутного транспорту. І, чекаючи біля дороги, раптом засинаю, і вві сні чую голос сатани і голос ангела, мого хранителя. Сатана каже: «Віддай його мені, бо він зробив моє діло і служить мені». А ангел Божий каже: «Мені велено його оберігати». Сатана уперто вимагає, щоб віддав. Чую, як ангел питає когось старшого, що йому робити, і той старший каже: «Скажи сатані, щоб жертовнику і світильнику не шкодив». Я прокидаюся у великому страху.

Вранці, як завжди, став на молитву, але не відчуваю наповнення Святим Духом, якось тяжко на душі. Так пройшло декілька днів.

...Це сталося 5 жовтня 1957 року. Я їхав мотоциклом. Дорога була поганою, я впав і при падінні правою рукою оперся в землю. У плечі сильно заболіло, і коли доїхав додому і зняв одежу, а це вже мені допомогли, я побачив, що рука у плечі вийшла із суглоба. Володіти рукою не можу. Мене відвезли у лікарню. Дуже налякався, бо ж не міг і гудзика застібнути, тому що ліва рука побита на фронті і пальці не діяли зовсім. Під наркозом руку поставили лікарі на місце. І днів 20 працювати я не міг. 30 жовтня я приїхав з роботи додому на обід і жінка каже: «На горищі розвалюється лежак, що проложений до димаря, і я послала дітей по глину. Яма там глибока, піди і допоможи дітям набрати глини, і щоб їх там земля не завалила». Коли я прийшов, то побачив, що діти в ямі, а сусідні зверху топчуться. Я швидко дістав із ями дітей, а сам вскочив туди. Тільки взяв рукою за лопату, як земля уже хилиться, я відскочив набік, але обвал притис мене до стіни і привалив до пояса. Я відчув страшний біль у правій нозі. Діти розбіглися, а я почав себе відкопувати, добре, що лопата була в руках. Коли відкопав себе і виліз із ями, то побачив, що на нозі пальці там, де п'ята. Значить, розрив колінчатого суглоба. Я повернув ногу на місце і ждав, коли вона опухне, то пухлина стисне суглоб. І так сталося. Знову лікарня. Наложили гіпс — і додому. На другий день весь гіпс на нозі був поломаний на дрібні частинки. Знову приїхали лікарі, наложили новий гіпс і сказали, що дуже добрий гіпс дали, а чого він так поломився — не зрозуміло. Але і цей так само був поломаний. Я знав, що це робота сатани. Прибув інший лікар, який все познімав, подивився на ногу і сказав, що на нозі тіло від костей відстало і буде гнити, і може бути велика біда. Положив мені ногу на подушку і сказав прикладати на хворе місце скипидар, це може врятувати ногу від гниття. Так пройшло 7 днів без сну. Страшно пекла нога, як у вогні. Молитись не можу, ніякої духовної сили немає. Одна думка — страждаю за мій гріх. Об'явлення 21:8 говорить, що всіх тих, які говорять і роблять неправду, доля разом з убивцями, чародіями в озері огненному. Як часто наші віруючі неправду кажуть, і ми про це знаємо, і думаємо, що це малозначний грішок, навіть ніхто уваги не звертає. «На замітку» за таке не беруть, не говорячи про те, щоб вилучати, як за блуд або вбивство, а кінець один і той же — пекло. Я каявся, просив в Бога прощення, казав, що ніколи вже так робити не буду, і Бог мене пожалів. На 7 день прийшли мене відвідати молоді сестри і дехто з братів із Луцька, Львова — усього десь біля 20 душ. Стали на коліна і щиро молились за моє уздоровлення. В той час я відчув, як до мене вернулась радість, сила Святого Духа, і я почав славити Бога, наповнився Духом Святим. Біль був знятий, і я сів на ліжку, але стати на ноги не міг. Пройшов деякий час, я почав ходити, але нога в коліні не згиналася, я її совав, говорили, що згодом розробиться. Але проходили роки. Нога в коліні завжди була опухла і нагадувала мені мій гріх неправди, якого я вже дуже боявся. Від цього випадку пройшло вже кілька місяців, як я побачив чудовий сон.

Знаходжусь я знову у глибокій ямі, яка зверху вузька, а знизу широка, і вийти з неї неможливо, а п'явки так мене кусають, а я стараюсь їх із себе поскидати, та не можу. Але коли став кричати про рятунок, то побачив над ямою дві особи в білих одежах, які протягнули мені руки, дістали наверх і сказали: «Швидко переодягнися». Дали мені чисту білу одежу, допомогли одягнутись і взяли мене під руки, і ми побігли далеко від тієї ями.

Тут я прокинувся.

Прийшов на роботу. Мене чекали секретар РКП, начальник КГБ і прокурор, які запропонували мені написати в газету статтю про моє зречення від віри в Бога. Якщо я це зроблю, то я й далі буду працювати на посаді головного бухгалтера колгоспу, якщо ні — то заяву про звільнення на стіл. І коли я не погодився, мене зняли і без моєї заяви. Я став вільною людиною. Роботи ніякої більше не дали. Став завгоспом в лікарні. Місяць проробив — і зняли. Став пожежником по охороні лісу. Зняли. Сім'я велика, харчового запасу не мав — і треба було працювати, бо перевели з другої групи інвалідності на третю — робочу. І мені стало тісно. На роботу ніде не приймали. Я вже був як ворог для держави — сектант. Не буду це все описувати, бо багато таких поневірялося, як я. У Луцьку тоді по ремонту історичних пам'ятників була бригада віруючих, яка підпорядковувалася тільки Львову. От і я пішов в цю бригаду на ремонт Луцького замку Любарта. Там дали нам кімнату в польському костелі. Ніхто не вимагав ніякої приписки. І ми там жили. Молились. Робили зібрання. І жили поміж собою дружно.

(Далі буде)

НЕКРУГЛІ ДАТИ КАЛЕНДАРЯ

13 листопада 354 р. у м. Тагасті (Північна Африка) народився найвизначніший із отців західної церкви Аврелій Августін (354-430). Він виховувався у християнському дусі своєю благочестивою матір'ю Монікою. Коли він був юнаком, то легковажно проводив життя, потім почав захоплюватися різними вченнями та системами і, нарешті, завдяки молитвам матері навернувся до християнської віри. З 395 року висвячений єпископом м. Гіпона в Африці, залишаючись там до самої смерті. Августин прославився своїми багатьма книгами, з яких найбільш відомі — 4 книги «про християнське вчення», 2 книги «про царство Боже», і, звичайно ж, знамените «Сповідь». Ця книга, написана у 400 році кров'ю серця, хвилює читачів навіть в наш прогресивний вік. За останні 30 років лише у Франції, Англії та Німеччині вийшло 15 її перекладів, а англійський переклад, надрукований у 1964 році, витримав 24 перевидання. Великий поет доби Відродження Петрарка, читаючи «Сповідь» через тисячу років після написання, плакав над її сторінками: «Мені здається, що я читаю історію власних помилок...»

---

10 листопада 1483 р. у м. Ейслебене (Саксонія) у сім'ї бідних селян народився Великий Реформатор Мартін Лютер. Його роль у духовному відродженні Європи неможливо переоцінити. І той знаменитий день 31 вересня 1517 року, коли Лютер прибив до дверей церкви свої 95 тезисів, що були спрямовані проти індульгенцій (відпущення гріхів за гроші), став початком нової ери. «Праведний вірою буде жити» — ця, здавалося б, проста і зрозуміла сьогодні біблійна істина зробила революцію не лише у свідомості та серці ревного і відданого папському престолу монахові Лютеру, але й у цілій Німеччині, а згодом і Європі. Генріх Гейне писав про Мартіна, що його «думки мали не лише крила, але й руки. Він був одночасно і холодним схоластичним діалектиком і сповненим натхненням пророком. Та ж сама людина, яка могла лихословити, як торговка рибою, бував часами делікатний, як ніжна дівчина. Він то шаленів, як буря, що вириває з корінням дуби, то ставав тихим, як зефір, який голубить фіалки...» Так, Реформатор мав складний характер і різку вдачу, і діяв, можливо, не завжди тверезо з точки зору розуму, але, — ми можемо не сумніватися, — завжди за велінням серця. Його богослів'я лягло в основу практично усіх сучасних протестантських течій, а німецький переклад Біблії, зроблений ним, не лише відкрив для простого люду Слово Боже, але й поклав початок літературній німецькій мові.

---

21 листопада 1452 року народився Джироламо Саванарола — пророк та реформатор Італії. Народившись у заможній дворянській родині, він юнаком залишив батьківський дім і став монахом. Протягом 14-ти років вивчав теологію у домініканському монастирі у Болоньї, згодом сам викладав монахам богослів'я та філософію, проповідував. У 1490 році його переводять для духовно-виховної роботи у місто Флоренцію. Він знайшов у Святому Письмі істину, отримав мир для душі і про це проповідував людям. У своїх полум'яних проповідях вказував на недоліки духовенства, за що його незлюбила церковна верхівка. Одного разу, щоб заспокоїти і купити Саванаролу, папа запропонував йому кардинальську шапочку (тобто чин кардинала). Той відповів: «Нехай збереже мене Бог від такої шапочки. Якщо мені випаде носити її, нехай вона буде пофарбована моєю власною кров'ю». Папа Олександр VI, один з найбільш розпусних, відверто говорив: « Цей монах повинен померти, якби навіть він був Іваном Хрестителем!» Коли Саванарола почув це, то вигукнув: «О, Риме, ти смертельно хворий, ти залишив Бога! Христе, будь моїм Пастирем, моїм єпископом, моїм папою!» У вербну неділю 1498 року його вороги за наказом папи напали на монастир, закували в ланцюги Саванаролу і кинули у в'язницю. Це не зламало його, як і звинувачення у єресі та смертний вирок. 23 травня великого проповідника разом з товаришами повісили і відразу ж спалили як єретика. Мартин Лютер писав про цього мужнього пророка: «Антихрист був би радий, якби згадка про цю велику людину погасла назавжди; але ось він живий і пам'ять про нього благословенна».

---

6 листопада 1937 року помер Іван Веніамінович Каргель (1849 - 1937) — християнський письменник, екзегет, пресвітер петербурзької баптистської церкви. Він був одним з активних діячів активного духовного пробудження в Росії. Разом із Ф.Бедекером проїхав з проповіддю євангелії через всю Росію до Сахаліну. Багато Іван Веніамінович потрудився як викладач. Але особливо благословенною була його праця як християнського письменника. Ще і до сьогодні є популярними і актуальними його книги «Світло із тіні майбутніх благ», «В яких ти стосунках з Духом Святим?», «Христос наша основа». А його лекції «Тлумачення Об'явлення», записані стенографічним способом та пізніше надруковані, вважаються одним з найбільш вдалих тлумачень цієї книги. Каргель дожив до глибокої старості, зберігши ясність розуму і хорошу пам'ять, і в мирі помер в Україні. Він був одним з небагатьох, хто уник репресій 30-х років.

Підготував
Юрій ВАВРИНЮК

Огляд редакційної пошти

Нам пишуть. Значить читають

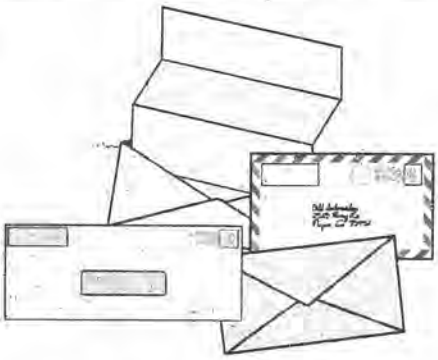

На адресу місії «Голос надії» надходить велика кількість листів. Переважно пишуть жителі України. Люди висловлюють щиру подяку, звертаються за порадою, духовною підтримкою та матеріальною допомогою.

Щоб не залишились непоміченими всі прохання, у місії працює відділ листів. Працівники відділу вивчають всі листи і дають відповідь на кожний. Листи приходять найрізноманітніші: хтось щось радить, хтось висловлює незадоволення чи просить проконсультувати або ж дати відповідь на запитання.

В цьому номері хотілося б зробити огляд деяких листів. Ось що нам пише Прядко Петро із міста Дніпродзержинська:

З сердечним християнським привітом і любов'ю Христа до Вас брат Петро. Я постійний читач Вашої газети. Вже читаючи першу сторінку, яка несе світло, тепло, надію, хочеться славити Господа. Я дуже радий Богові, що Він через Своїх дітей несе Світло Божої Правди.

Приємно читати такі теплі слова, а ще більше приємно знати що хтось благословляє працю місіонерів і працівників на ниві Божій. Нехай Бог благословить Вас і спонукає Вас до постійної молитви за Божих робітників.

А ось іще один лист від жительки міста Житомира Ганни Білошицької:

Добрий день шановні працівники місії «Голос надії». Дізнавшись, яка адреса, пишу вам листа з проханням висдати мені Новий Завіт та іншу християнську літературу. Наперед щиро вдячна вам.

Дякуємо Вам, сестро, за лист. З подібними проханнями до нас приходить велика кількість листів, але на превеликий жаль, в силу різних обставин, не завжди місія має можливість задововольнити подібні прохання. Друкована продукція зараз є дуже дорогою і ми не можемо закупити необхідну кількість літератури. Крім цього дорогими є поштові витрати. Але ми докладаємо всіх зусиль щоб ці проблеми вирішилися.

А ось що нам пише читачка М. І. Добрай з с. Керецьки Закарпатської області:

Миру Божого Вам! Дорогі брати і сестри у Христі!

Хочу від щирого серця подякувати Вам за Вашу працю, за газету «Голос надії», яку я вже отримую другий рік. Читаючи Вашу газету, я оживаю душею.

Хоча я відвідую зібрання християн-баптистів, але нецікавого для мене в газеті немає. Тому мене дуже здивував лист з Рівненської області, надрукований в газеті №9 за 1996 рік

Найбільше радію, читаючи про працю братів та сестер місіонерів, тому, що в наш час проповідування Слова Божого повинно бути найголовнішим для кожного християнина. Мені дуже жаль, що я не маю змоги нічим, крім молитви, допомагати таким людям...

...Ще раз дякую Вам за газету. Хай Бог благословить Вас, допоможе Вам у такій потрібній справі, щоб ще багато людей прийшло до Господа.

Дякуємо за лист. Найбільшою Вашою допомогою в праці місіонерів і є саме молитва. Ми знаємо, що завдяки молитвам багатьох християн Бог благословляє і нашу працю, і особисте життя молитвенників. Хочемо подякувати також усім тим, хто відгукнувся на нашу молитовну анкету. Щиро кажучи, ми навіть не чекали такої кількості листів, в яких ви висловлюєте бажання стати постійним молитовним спонсором когось із місіонерів. Віримо, що така співпраця буде благословенною. Пишіть нам, надсилайте ваші поради та зауваження, ми раді мати з Вами спілкування.

Відділ листів

Дорогі добрі люди! Я не євангелістка, а називаю вас братами і сестрами, бо я всім серцем і душею люблю віруючих людей. Бо справжній віруючий ніколи не образить людину, чи ти бідний, чи багатий, чи розумний, для справжнього віруючого всі люди однакові.

Я 72-х річна хуторська жінка, все своє нелегке одиноке життя вірую в Господа. Ходила до церкви поки мала силу, тепер здоров'я дуже бракує і до Божого Дому майже не ходжу, нехай мене Господь простить. І я дуже рада коли отримаю від вас чи з Києва божественну літературу. Як почитаю Слово Боже, радію, що вдома, в своїй хаті можу почитати Слово Боже, можу поспілкуватися з Господом. Це для мене найдорожче, найміліше моєму зболеному серцю, бо дуже тяжко і сумно жити немолодій людині у чотирьох глухих і німих стінах. Раніше щовівторка балакало радіо, з Києва була передача віруючих «Голос надії». Я цю передачу дуже любила, ніколи не пропускала, завжди ждала, як Бога. Тепер радіо мовчить і ніхто його й ремонтувать не збирається, бо, кажуть, немає коштів. Та й світло відключають ще й семи немає. Отак ми й існуємо на білому світі...

На прощання від усього серця бажаю всім вам, дорогії, і вашим сім'ям здоров'я, великого сімейного щастя та довгих років життя з Господом. Нехай Господь вас благословить і нас не забуде.

В лист кладу дві гривні на газету.

Настасія ШЕВЧЕНКО,
Сумська обл.

Сторінка для тих, кому 14-18

ПЕРЛИНА В РУЦІ БОЖІЙ

«Хто Ти, Господи?» — свого часу це запитання задав осліплений Савл Христу — фарисей, ревний служитель своєї церкви, римський громадянин, який виховувався в нігах Гамаліїла і разом з тим не знав Бога. Але в своєму запитанні він виразив свою жагу: пізнати живого Бога.

—«Хто ти?» — запитання задають мільйони людей, тому що їхні душі є спрагнені Істини. Але блаженна та людина, котра наситила свою душу істиною. Тобто вона подібно Савлу зустрілася з Тим, Хто є Правда і Життя. Радіє моє серце, коли дивлюсь на десятки, сотні молодих людей, що віддали своє життя в руки Ісуса. Це ті, котрі схилили свої серця перед сяйвом Господнього лиця і пережили особисте знайомство з Богом. Вони пізнали Сущого, отримали радість спасіння. Але наступне запитання, яке прозвучало з уст Савла, було: «Що накажеш мені робити?» Савл повністю довірився Господу і жадав чинити Його волю. Він чекає Господніх вказівок, як йому поводитися далі, що робити. То ж Господь зразу йому відповідає.

Кожна молода людина, чи то юнак, чи то дівчина, яка пережила особисту зустріч з Христом, має право та навіть повинна задати аналогічне запитання. Адже для кожного з нас, кого покликав Господь, Він приготував окрему ниву для праці, у Господньому винограднику праці вистачає для всіх. Тільки чи ми запитали Його: «Що звелиш нам робити?»

Любий юначе, люба дівчино, якщо ніколи ви не зверталися до Нього з цим запитанням — зробіть це тепер, сьогодні. Бо час летить невпинно і безповоротно, а твоя нива буде не орана. Тебе покликав Господь, значить Він уже мав для тебе конкретну працю і для неї призначив. Можливо, ти скажеш, що я не маю таких талантів, або не маю хисту до співу чи до проповіді. Але ж немає у Господа безробітних, а є кожному праця по силі, лише запитай в Нього, де твоя нива. Не гай часу даремно! Коли не можеш співати, можеш розповідати вірші, допомагати немічним чи навчати діток, чи молитися або нести інше служіння в своїй церкві. А можливо ти, подібно Рут, підеш на поля збирати колоски. Тобто нагинатися і шукати ті душі, які залишені, забуті лежать на полях цього світу. Господь хоче їх також зібрати до житниці своєї. Подумай, запитай Господа: «Що мені робити?» Я думаю, що відповідь не забариться. Адже Він знайшов тебе, покликав, простив і чекає твоєї праці. Хоч як ти себе оцінюєш: що і до того не здібний, і те не виходить, та пам'ятай слова апостола Павла, які написав до Филип'ян: «Я все можу в Тім, Хто мене підкріпляє, — в Ісусі Христі». Треба лиш твоє бажання — і Господь буде з тобою, підкріплятиме тебе у праці.

Нехай Господь вкаже кожному, де його нива для праці. І коли ми всі з любов'ю будемо працювати у Господньому винограднику, зникнуть різні непорозуміння та чвари. Перестанемо осуджувати один одного та утверджувати свою першість наймоднішим одягом чи найдорожчими речами. Все це відійде на задній план, бо в нас буде одна спільна мета: виконати призначену нам працю. Ми працюватимемо на спільному полі одного господаря, де потрібна взаємодопомога і підтримка один одного

Господь цінить працю кожного і чекає на нас.

Любий друже! Чи знаєш ти, що Бог любить тебе?

Чи знаєш ти, що Бог цінить тебе?

Чи знаєш ти, що ти — перлина в руці Божій, В руці Отця Небесного?

«Вникай в себе і вчення; наполегливо тримайся цього, бо роблячи так, ти спасеш себе і тих, які слухають тебе» (І Тим. 4:16).

У свій час таку настанову дав молодому Тимофію апостол Павло. А сьогодні ми адресуємо ці слова для вас, юні читачі. Пропонуємо невеличку вікторину, за допомогою якої ви можете перевірити свої знання Слова Божого.

1. Яким чином віруючий «може все»?
2. Що прийшло в світ у зв'язку з примноженням переступів?
3. Яку обітницю дає Ісус тим, хто слухає Його голос і відповідає на Його заклик?
4. Де «заховане наше життя»?
5. Коли Павло прийшов у Коринфську церкву, то «вирішив не знати нічого, крім...» Крім чого?
6. Хто, за словами Ісуса, Його брат, сестра і мати?
7. Як повелів Ісус поводитися з тими, хто ненавидить нас?
8. Що станеться із серцями людей «через збільшення беззаконня»?

Відповіді на запитання повинні бути з посиланням на конкретне місце із Слова Божого.

Орел, який розучився літати

Він бажання твоє насичує добром, молодість твою, мов у орла, відновляє.
Псалом 103:5

Селянин знайшов молодого орла, приніс його додому і помістив в пташнику разом з курчатами та індиками. Орел ріс, як у себе вдома, не думаючи про те, щоб полетіти. Швидко він виріс до величини індика, і його крила в розмасі досягали 15 фунтів.

Селянин дивився на нього, як на велике невимогливе курча.

Одного разу вчений-природознавець, проходячи біля двору селянина, помітив величезного птаха серед інших домашніх птиць і з подивом запитав селянина:

— Чи не знаєти ви, цей птах не орел?

— Ні, ні, це тільки велике курча, — відповів той.

— А я повинен сказати, що це птах має орлине серце. Чи можу я його випробувати? — продовжував природознавець.

— Звичайно, якщо ви хочете, сказав селянин.

Вчений взяв птаха в руки, і піднявши його так високо, як тільки міг, прокричав: «Орел, ти спритний орел, ти створений для неба, розкрий свої могутні крила і лети!..»

Птах подивився сюди і туди, спрямував свій погляд у двір, і побачив курчат, які паслися там, стрибнув вниз і став пастися з ними.

«Так, — сказав селянин, — я говорив вам, що це тільки переросле курча».

— Чи можу я його випробувати знову? — спитав вчений.

— Звичайно, робіть з ним що хочете.

Тоді природознавець взяв птаха і виліз з ним на дах будинку. Потім, піднявши його так високо, як тільки міг, знову прокричав ті ж слова, що і раніше. Птах подивився навколо, і побачивши курчат, які паслися, злетів вниз і став пастись з ними.

Селянин засміявся: «Що, я не говорив вам? Він жив так довго життям курчати, що зовсім забув все орлине». Але все ж таки природознавець попросив дозволу ще раз зробити випробовування.

Дочекавшись наступного ранку, він відніс орла до підніжжя гори. Був чудовий ранок. Сонце золотило гору, роблячи її величною і прекрасною. Ще раз вчений підняв птаха вверх і прокричав: «Орел, ти спритний орел, ти створений для неба, розкрий свої могутні крила і лети!»

Коли пташка оглянула все навкруги, серце її забилося, але нічого особливого не сталося.

Тоді природознавець взяв голову орла в свою руку і спрямував його гострий погляд на вогненне сонце. Раптово серце орла прокинулось, птах пронизливо закричав, розправив свої крила і полетів до сонця, щоб більш ніколи не вернутися...

Молоді люди! Бог вложив вам серце орла — не задовільняйтеся існуванням курчат! Бог створив вас для великого, вільного, щасливого життя — живіть ним!

Великий Вендель Філінс, коли був ще хлопчиком, почув проповідь про ці три слова:

«Я належу Богові».

І ці слова вразили його. Він знав, що він належить батькові і матері, країні і церкві, але він ніколи не знав, що він належить Богові! Прийшовши додому, він зачинився в своїй кімнаті і сказав просто: «О, Господи, якщо я належу Тобі, Ти володій мною!»

І ось, коли він був вже старий, він казав: «З того часу, як я ще хлопчиком віддав себе Богові, не було такого сильного випробовування, в якому б я не вистояв, і добра, якого б я не був в силах зробити».

Віддайте себе Богові і Він зробить вас такими ж сильними: наче в орла відновить вашу юність!..

Переклад з англійської

Над сторінкою працювали: Лариса ОНИЩУК, Оксана АНДРІЄНКО

«Важкі»-місця Біблії

Покривало для священика

У Новому Завіті ап. Павло говорить, що чоловікам треба молитися з непокритою головою, а жінкам з покритою. Але ж у Старому Завіті написано, що священики на службі були у головному уборі. Мені не зрозуміло, звідки апостол узяв таке правило...

(Прядко П. Ф., Дніпропетровська обл.)

Ці два місця Біблії лише з першого погляду суперечать одне одному. При більш вдумливому дослідженні вони, навпаки, дозволяють краще зрозуміти те, що Бог мав на увазі, надихаючи авторів написати ці слова. Апостол Павло свою постанову відносно покриття голови аргументує так: «чоловік не повинен покривати голову, так як він **образ і слава Божа**...» а «...жінка повинна мати на голові **знак влади над нею**...» (1 Кор. 11:3-12). Сімейні відносини у Слові Божому є прообразом Христа і Церкви. Оскільки чоловік є головою сім'ї, то і Христос є головою церкви. Жінка є підвладна чоловікові, тому і повинна мати знак, який би підтверджував це.

Старозавітнє служіння також слугувало «тінню майбутніх благ». Народ Ізраїльський був вибраний Богом як прообраз майбутньої церкви. І Сам Єгова став його володарем. У взаємостосунках Господа та Ізраїля, як ми знаємо, головну роль відігравали священики. Саме вони уособлювали народ Божий і були посередниками між Творцем та людиною. Тому на **знак влади над Ізраїлем Бога Єгови** була дана чітка і сувора постанова: «Священик... не повинен тримати свого волосся розпущеним, роздирати на собі одежі, ні наближатися до мерця, навіть ради батька чи матері не буде оскверняти себе...» Лев. 21:10-11 (переклад І. Хоменка).

Таким чином нам Біблія вказує на те, що покриття голови означає в духовному значенні підпорядкування та покірність вищій владі і добровільне визнання цієї влади над собою. А тому священик, вже від свого народження, будучи присвяченим на служіння Богові, (бо належав до коліна Левія) повинен був постійно стояти перед Господом, тому не могло бути навіть вийнятків із цього правила. Йому заборонялося оголювати голову на знак трауру та печалі навіть у випадку смерті близьких чи родичів. Це говорить про те, що у тому служінні не може бути і тіні переміни навіть на мить, і що священик, як уособлення вибраного народу, повинен підкорятися лише волі Божій.

Юрій ВАВРИНЮК

Дорогі читачі!

Ми вдячні Богові за те, що до цього часу мали можливість видавати нашу газету «Голос надії». Ми дякуємо Вам також і за молитви, теплі слова та матеріальні пожертви на адресу часопису. Віримо, що і надалі будемо постійно зустрічатися з Вами.

Але надзвичайно великі поштові витрати, ціна за папір та друк змушують нас звернутися із таким проханням. Повідомте редакцію про ***реальну кількість*** *примірників газети, необхідну для Вас особисто чи Вашої громади. Особливо звертаємо на це увагу церков.*

Просимо підтримати нас також матеріально. Ми співчуваємо стареньким братам та сестрам, які вибачаються перед нами за те, що не в змозі оплатити наші видавничі витрати, але не розуміємо позиції тих церков, яким надсилається по 60-80 примірників і від яких ми не отримуємо ані копійки.

Надіємося, що читачі зрозуміють нас і наша співпраця буде благословенною Богом.

Цей номер газети виданий на пожертви церкви м. Чікаго (пастор Матвіїв)

Пожертви на газету надсилайте на розрахунковий рахунок №700468 в УСБ м. Луцька МФО №303019 або на адресу редакції поштовим переказом з поміткою: »На газету».

Редакція не завжди поділяє думку авторів матеріалів, що друкуються.

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

При передруку матеріалів посилання на газету «ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове.

Усі цитати, наведені в газеті, взяті з Старого Завіту у перекладі І. Огієнка; з Нового Завіту — за редакцією Г. та Д. Деркачів і Я. Духонченка.

Засновники: місія «ГОЛОС НАДІЇ», обласна Пресвітерська Рада.
Тираж: 6400 примірників
Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.

Виходить щомісячно

Редактор: ЮРІЙ ВАВРИНЮК

Адреса: 263020, Україна, м. Луцьк вул. Вороніхіна 14А
Телефон: (03322) 5-44-06, 5-01-32
Факс: (03322) 5-51-82
E-mail: Fedir@voice.lutsk.ua

Газету віддруковано у християнському видавництві «Світанкова Зоря», м.Рівне, вул.Старицького 50а т.(0362) 26-28-71